

Kosci.

Glejte jih, fante vesele!
Vrskajo gori v višavi
živo, kot ptice bi pele
jutranje pesmice travi.

Kose se bliskajo v solncu —
nageljev šopek za trakom;
glave pogumno pokoncu —
v vrsti korak za korakom.

Kazaček.

Poletna idila.

Žito drhti tam na polju šumečem,
klasje smehlja se pod solncem žarečim.

Veter med rázori v daljo hiti,
s poljem o žetvi šusté, govori . . .

Čuje ga mak, vztrepetá mu glavica,
čuje med bilkami ga prepelica . . .

Slavček nad poljem — ta tudi ga čuje,
s spevi — kot s cvetjem — poljano obsuje . . .

Žito drhti tam na polju šumečem
in poje in poje nam z glasom zvenečim:
»Pridi žanjica k nam s srpom blestečim! . . .«

Francé.